

KRISTY WOODSON HARVEY

A scenic landscape featuring a calm lake reflecting the surrounding forest and a bright sun. The sky is filled with numerous birds in flight, and their reflections are visible in the water. The forest consists of various trees, some with autumn-colored foliage. The overall atmosphere is peaceful and serene.

LASTOVIČIE
LETO

LASTOVIČIE LETO

KRISTY WOODSON HARVEY

Preložila Klára Kruteková

Kristy Woodson Harvey
THE SUMMER OF SONGBIRDS

Copyright © 2023 by Kristy Woodson Harvey
All rights reserved.

Translation © Klára Kruteková, 2024

Cover design © Ľubica Kochanová

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2024

ISBN 978-80-69071-05-6

*Mojej úžasnej priateľke, Millie Warrenovej,
ktorá ma priviedla späť do tábora a pomohla mi objaviť tento príbeh
(zatiaľ čo sme tak trochu uviazli na mori)*

PROLÓG

TÁBOR HOLLY SPRINGS

14. júna 1998

PRVÝ DEŇ V TÁBORE HOLLY SPRINGS JE AKO PRETREPANIE FLAŠE so sódou a následné otvorenie uzáveru: šumivá explózia sladkého, lahodného chaosu. Dievčatá a ich rodičia, vedúci tábora a ostatní zamestnanci sa rozletia na všetky strany, účastníčky tábora pištia od radosti, že sa opäť stretli, prváci vzlykajú od strachu, vedúci sa snažia utešiť ich a rodičia hľadajú niekoho, s kým by mohli prediskutovať svoj veľmi špecifický zoznam obáv.

Ale šesťročná Daphne Millerová nepobehuje ani nevzlyká. Jednoducho sleduje všetko okolo seba, vníma zelené cestovné kufre, ktoré vykladajú zo zadných sedadiel, súrodencov, ktorí pravdepodobne väčšinu času doma trávia hádkami, ako sľubujú, že budú písať, matky, ktoré natierajú vrstvy zinkovej masti na nosy svojich dcér, akoby im tam mohla vydržať celé dva týždne.

Daphnina teta June tábor Holly Springs vlastnila a jej matka Melanie ju do tábora neprivezla. Bola zaneprázdnená sťahovaním z jediného domova, ktorý Daphne kedy poznala, z ospalého Cape Carolina na Manhattan, aby mohli žiť s jej novým manželom Vincentom. V skutočnosti bola Melanie taká zaneprázdnená balením, že dovolila, aby sem malá Daphne priletela úplne sama, čo jej tetu June vydesilo. Šesťročné dievčatko by podľa nej nemalo letieť bez sprievodu. Na druhej strane, June nie je za ňu zodpovedná. Jej matkou je Melanie.

Minulú noc sa Daphne delila s June o manželskú posteľ v malej chatke pre vedenie, kde býva celý rok. „Viem, že je ťažké byť preč od mamy, ale sľubujem, že spolu zažijeme to najlepšie leto. Toto je len začiatok, Daphne,“ povedala June. „Prvýkrát som prišla do tábora, keď som bola v tvojom veku. Tvoja mama tiež. A takisto aj stará mama Laura. Je to niečo ako naše dedičstvo.“ Daphne sa od hrdosti rozbúchalo srdce. Jej teta, mama aj stará mama boli vychované v tábore pri tom istom klukatiacom sa modrozelenom úseku rieky vedľa Juninej malej chatky. Daphne celý život počúvala príbehy o táborení v lese, o katastrofách na talentových súťažiach a kradnutí cesta na koláčiky z táborovej kuchyne. Na túto chvíľu sa pripravovala, odkedy si pamätá. Pripravovala sa na to, že opustí svoju mamu, aby strávila leto vytváraním si spomienok a vraj aj najlepších priateľov.

No teraz, keď hľadela na ufňukanú skupinku detí, ktoré vysadili pri Lastovičej chate, kde bývajú najmladší táborníci, sa Daphne cítila oklamaná. Nedokázala si predstaviť, že by si s jedným z týchto dievčat, ktoré sa správali skôr ako škôlkarky než prváčky, v chatke vyrábala náramky priateľstva.

Potom k ich chatke prišla June. Jej teta je v tábore niečo ako kráľovná. Každý bojuje o jej pozornosť, o jej rešpekt. Pretože ona je tá, ktorá tu plní sny.

V ten deň sa June zakaždým cíti hrdá a šťastná, pretože deň otvorenia tábora je to, na čom ona a jej tím pracujú celý rok. Holly Springs akoby to vedel. Tráva pôsobí zelenšie, rieka sa viac leskne

a plachty na lodiach v prvý deň tábora smerujú vyššie k nebu. Dokonca aj päťdesiatročné chatky zo surového dreva s presklenými dverami a oknami pôsobia pôvabnejšie a menej ošarpane.

Aj keď June svoj čas delí medzi táborníkov, rodičov a personál, myšlienkami je stále pri svojej neteri. Robí si starosti, pretože, aj keď Daphne o tom nevie, jej matka – Junina sestra – nie je zaneprázdnená len sťahovaním. Po siedmich rokoch, keď bola čistá a triezva, sa vrátila k drogám. K démonovi, s ktorým tak dlho a neúnavne bojovala. Jedinou zmenou je Melanin nový manžel a jeho nereálne sľuby. June mu vôbec nedôverovala.

June si kľakla a objala svoju neter. Dúfala, že nikto iný neuvidí slzy, ktoré sa jej nahrnuli do očí. Bol to pre June výnimočný deň, no zároveň sa bála o svoju sestru a neter.

Ponad Junino plece Daphne zbadala Lanier, dievča, ktoré matne poznala a ktoré chodilo do vedľajšej triedy v jej škole. A hneď po nej zbadala Mary Stuart. Vyzerala placho, ale milo. Daphne sa páčili pletené náramky na jej členku a chcela sa ich naučiť vyrábať. Lanier a Mary Stuart sa na Daphne neisto usmiali. A ona im plachý úsmev opätovala.

Keď sa Lanier a Mary Stuart priblížili, June okamžite vedela – tak ako to dokážu len vedúci v tábore, ktorí sa tomu venujú už veľmi dlho –, že medzi týmito tromi je zvláštne spojenie, iskra. June objala Mary Stuart a Lanier spolu s Daphne. To objatie bolo čarovné a nejakým spôsobom im pomohlo nahliadnuť do toho, na čo sa toto leto môžu tešiť. Ich životy sa mali čoskoro zmeniť.

„Je to tu,“ vyhlásila June. „Vaše prvé leto.“ Odtiahla sa a pozrela na Daphne, Mary Stuart a Lanier v rovnakých uniformách tábora Holly Springs. Zhlboka sa nadýchla. „Lastovičie leto. Jednu vec vám môžem sľúbiť, dievčatá. Toto bude najlepšie leto vášho života.“

Daphne, povzbudená tetinými slovami, mlčky podala jednu ruku Lanier a druhú Mary Stuart. Sú lastovičky. A lastovičky si navzájom pomáhajú, však? Vďaka nej sa tu budú cítiť ako doma. Vedela, že to dokáže. Preto nasadila svoj najžiarivejší úsmev, ktorý

občas musí predstierať, keď je jej mama chorá. Ale tentoraz bol skutočný. „Poďme!“ zvolala.

„Priaznivý vietor a pokojné more!“ zvolala za nimi June tradičný táborový pozdrav a sledovala, ako tri malé dievčatá utekajú zdalivo nekonečnou zelenou plochou pod dokonale modrou oblohou. Netušila, kam idú, ale aj to je súčasťou kúzla tábora Holly Springs. Malé dievčatá tu môžu byť slobodné. Nájdu si svoje miesto. Tým si bola stopercentne istá.

Patríte sem, mala chuť zavolať za nimi. Pretože do tábora Holly Springs patríme všetci.

Daphne

ŤAŽKÉ ÚLOHY

Predmet: Ťažké úlohy

Komu: daphne@millerlaw.com; lanier@bookmasters.com

Moje najdrahšie lastovičky,

ZAJTRA SA VYDÁVAM!!! NEMÔŽEM TOMU UVERIŤ!
Bude to ten najlepší deň môjho života, najmä preto, že
mám vás dve a vy za mňa robíte moje ťažké úlohy!

Daphne - Mohla by si, prosím, zavolať do mesta
kvôli predĺženiu nočného kludu na dnes večer?
Tedovej mame povedali, že po desiatej nemôžeme
na skúšobnej večeri pri tanci púšťať hudbu, a ona
z toho úplne šalie.

Lanier – Mohla by si, prosím, napísať Tedovej mame (z môjho účtu, samozrejme) a zdvorilo jej dať najavo, že áno, budem urazená, ak si na moju svadbu oblečie biele šaty?

Zbožňujem vás a nemôžem sa dočkať, kedy vás uvidím v tých krásnych šatách pre družičky!

Priaznivý vietor a pokojné more,
Mary Stuart

Prekrížila som si nohy pod stolom vo svojej kancelárii na treťom poschodí a pozrela sa von oknom. Táto budova bola vždy mojou obľúbenou budovou v centre malebnej Cape Caroliny. Stôl mám umiestnený tak, aby som mala výhľad na ulicu lemovanú stromami, kde sa nachádza zmrzlináreň, staromódna cukráreň a medzi nimi veľmi strategicky umiestnená zubná ambulancia. Keď sa trochu nakloním, môžem medzi budovami rozoznať vodnú dopravnú cestu Intracoastal Waterway.

Usmiala som sa a práve sa chystala sformulovať hlasovku, keď som zbadala, že prišiel tohtotýždňový e-mail „Ťažké úlohy“ aj od Lanier. Nie je to žiadna novinka. Tieto e-maily si posielame, odkedy sme skončili vysokú školu. A navzájom za seba robíme ťažké úlohy už od ôsmich rokov, keď sme chodili do tábora Holly Springs. Každá z nás mala niečo, čomu nechcela čeliť a čo inej z nás neprekážalo za ňu urobiť. Riešili sme navzájom svoje ťažké úlohy a zistili sme, že táto stratégia je taká účinná, že sme nikdy neprestali.

Predmet: Odpoveď: Ťažké úlohy

Komu: daphne@millerlaw.com; marystuart@harrispr.com

Milé lastovičky, blondavá divízia:

Mary Stuart, určite tvojej bezduchej čoskoro svokre

napíšem e-mail, v ktorom budeš pôsobiť šarmantne a vtipne. Čo sa týka môjho zoznamu:

MS: Budúci mesiac budem organizovať knižný klub, no neviem sa pohnúť s menu. Mohla by si mi ho vytvoriť, prosím ťa?

Daphne: Jeden z mojich predajcov mi odmieta vrátiť peniaze za štyridsať škatúl toho istého titulu, ktorý mi poslali, pretože som vraj objednala nevratný tovar. Objednala som do kníhkupectva štyri debny. Štyri. Nie štyridsať. Pomoc!

PVAPM,
Lanier

„Finn!“ zavolala som na svojho úžasného asistenta, ktorý pribehol tak rýchlo, až mi napadlo, že tam stál a čakal.

„Si pripravená na svoje smoothie, bohyňa moja?“

Finn sa nedávno pridol na palubu, aby mi pomohol. Že som ho najala sčasti preto, že je to dvojmetrová hora svalov a miluje Andyho Cohena rovnako ako ja? Možno. Ale zároveň to bol špičkový zamestnanec. „Akú máš príchuť?“ opýtala som sa. Jednou z mojich najobľúbenejších noviniek po prestavbe kancelárie bola nádherná odpočinková miestnosť s kuchynkou, kde máme chladničku, mrazničku a drahý mixér, ktorý som vybrala a zvažovala tak dlho, akoby šlo o kúpu Rolls-Royceu. Verdikt? Stojí za každý jeden cent. Vybrala som sa k pultu s mixérom a Finn ma nasledoval.

Pozrel sa do mrazničky a skontroloval výber na tento týždeň. „Myslím, že by som si dal tú novú príchuť s mäťovou čokoládou,“ povedal rozhodne.

Prikývla som. „Potrebujem trochu povzbudiť. Čo takto ľadová káva s čokoládovou príchuťou?“ Finn ma obdaril svojím

bielym úsmevom ako z reklamy na Colgate. „Pripravím konferenčnú miestnosť na deviatu. Potrebuješ, aby som predtým ešte niečo urobil?“

Už som sa chystala povedať nie, keď som dostala nápad. „Vlastne áno. Chceš sa zahrať na právnika tvrďasa a vyriešiť problém týkajúci sa svadby Mary Stuart?“

Finn sa zatváril zmätene. „Vždy sa rád hrám na právnika tvrďasa. Ale prečo?“

Ako to zjednodušiť... „Mary Stuart, Lanier a ja si navzájom pomáhame s ťažkými úlohami. Mary Stuart považuje hádku s mestom kvôli rušeniu nočného klľudu za niečo ťažké. A ja sa konfliktov až tak nebojím.“

„Ty a konfliktná? Nie.“ Žmurkol na mňa. „Som za. A som vždy k dispozícii, aby som ti pomohol s tvojimi ťažkými úlohami.“

Finn stlačil tlačidlo na mixéri a ten ožil. Otvorila som chladničku a vytiahla jednu z opakovane použiteľných sklenených fliaš na vodu s nerezovými skrutkovacími uzávermi, ktorými sme v našej kancelárii nahradili plastové. Sú také krásne, až mi z nich naskakuje husia koža. A to všetko vďaka Mary Stuart. Zohnala mi ich v obchode vo svojom meste vzdialenom asi hodinu cesty. Ja som jej na oplátku pomohla doladiť ponuku pre PR klienta, ktorého sa snažila získať.

Ukázala som smerom ku svojej kancelárii, pretože som sa rozhodla, že ešte pred stretnutím odošlem kamarátkam e-mail. „O päť minút som tu.“ Finn prikývol.

Znovu som si sadla za stôl, stlačila tlačidlo Siri na klávesnici a povedala:

Predmet: Ťažké úlohy

Komu: lanier@bookmasters.com; marystuart@harrispr.com

Lastovičky,

dávam vám voľno. Môj deň je blažene pozbavený ťažkých úloh, ale som pripravená splniť tie vaše.

Posielam bozky a nemôžem sa dočkať, až sa uvidíme
na SVADBE Mary Stuart!

Priaznivý vietor a pokojné more,
Daphne

Keď som napísala slovo *svadba*, prevrátil sa mi žalúdok. Spomenula som si na Huffa, môjho bývalého a zároveň Lanierinho brata. S Huffom sme sa od nášho rozchodu pred siedmimi rokmi veľmi nevideli, ale odkedy sa minulý mesiac presťahoval z Baltimoru späť do tejto oblasti, stále na seba narážame. A stretnutia sa stále predlžujú... Som si síce vedomá všetkých dôvodov, prečo nemôžeme byť spolu, a predsa naňho nemôžem prestať myslieť. Umieram túžbou zistiť, či na tú svadbu pôjde. Mohla by som sa jednoducho spýtať Mary Stuart, či ho pozvala, ale nepovedala som jej, že sme s Huffom opäť v kontakte. Nie som si istá, čo by na to povedala Lanier, a nezdá sa mi fér povedať to Mary Stuart a Lanier nie.

Zdvihla som telefón. Potom ho položila späť. Zas ho zdvihla. Je to predsa hlúpe. Rovno som napísala správu:

Ideš zajtra na svadbu MS?

Musel mať telefón v ruke, pretože na displeji sa hneď objavili tri bubliny a o pár sekúnd neskôr prišla odpoveď: Prečo? Dúfaš, že budeš svedkom mojich skvelých tanečných kreácií?

To ma rozosmialo. Huff je naozaj hrozný tanečník. Myslím, že si sa chcel opýtať: „Bojíš sa, že budeš svedkom mojich hrozných tanečných kreácií?“

Žiadne bubliny. Bola som priveľmi tvrdá?

No o chvíľu sa objavil GIF smiešneho tancujúceho psa, za ktorým nasledovalo: Bohužiaľ, zajtra večer mám službu. Takže ti budem musieť dať lekciu tanca niekedy inokedy.

Huff je chirurg, takže jeho práca je, samozrejme, na prvom mieste. No moje srdce bolo sklamané, že tam nebude, a zároveň sa rozbúšilo kvôli slovám „niekedy inokedy“. Do kancelárie mi opäť

vošiel Finn a povedal: „Hej, na linke je sexi otecko.“ Usmiala som sa a zagúľala očami.

Finn nechápe, prečo mi to s Henryho otcom Stevenom nekla-palo, a využije každú príležitosť, aby mi pripomenul, aký je sexi. Akoby som to nevedela. Pred piatimi rokmi som sa rozhodla, že si na oslavu dvoch rokov triezvosti zaplatím kurz surfovania. A Ste-ven bol šarmantný, vtipný inštruktor, ktorého som si náhodne vy-brala na Googli. Po druhej lekcii ma vzal na večeru a po štvrtej sme boli prakticky nerozluční. A potom sa prihodil Henry. Ste-ven mal len dvadsaťtri rokov, keď som otehotnela, o dva roky me-nej ako ja, a neboli sme na takej úrovni, aby sme mohli uvažovať o manželstve alebo skutočnej spoločnej budúcnosti. Ale tehoten-stvo som považovala za obrovský – aj keď trochu desivý – dar. No aj keď som sa nikdy neobávala, či mi moja triezvosť vydrží, sem-tam mi chýbal relax pri pohárikú (dobré, fľaši) ružového ale-bo sústredenie (a spánok!), ktoré mi poskytovali tabletky, čo som kedysi užívala. Henry všetky tieto nutkania zahnal. Po rokoch som sa dočítala, že všetky traumy sú výsledkom separácie a že uzdravenie sa niekedy nachádza v spojení. Viem, že to nemusí po-môcť každému, vrátane mojej matky. Ale svojmu synovi, mojej najväčšej láske, pripisujem zásluhy na tom, že ma skutočne uzdra-vil.

Ako bonus sa Steven, od ktorého som absolútne nič neočakáva-la, zachoval ako úžasný spolurodič. Trávi s nami víkendy u mňa doma v Cape Caroline, aby sa mi nemuselo cnieť za svojím synom, a on, slobodná duša, ktorá nikdy predtým nedržala dieťa, tak ne-cítil, že je všetka zodpovednosť na jeho pleciah. Mali sme skve-lý systém. Otec sa v mojom detstve veľmi nevyskytoval – dokonca aj tie takmer tri roky, čo som s ním žila, som ho skoro vôbec neví-dala. Asi som očakávala, že Steven sa z toho bude chcieť vyvliecť. Ale pravda bola úplne inde. Niekedy som mala chuť stisnúť Henry-mu tvár a povedať: *Ani nevieš, aké máš šťastie, že máš otca, ktorý ťa tak veľmi miluje!* Teda, samozrejme, že som to nespravila. Má len štyri roky a bolo by to divné.

Zdvihla som slúchadlo. „Pekný piatok ti želim, otecko,“ ozvala som sa. „Tešíš sa na svadbu?“

„Jasné. Vlastne mám na dnes v pláne let do Cape Caroliny a tak mi napadlo, že by som mohol teba a Henryho večer odviezť do Figure Eight. A v nedeľu vás môžem zvieŕť domov.“

Steven je nielen bývalý profesionálny surfer, ktorý teraz učí surfovať iných. Keď nie sú dobré vlny, privyrába si ako súkromný pilot. Občas premýšľa nad tým, že bude pokračovať vo výcviku a urobí si licenciou obchodného pilota, ale neviem si predstaviť, že by tento zarastený, opálený plážový povaľač mal nejakú stálu prácu. A to je v poriadku. Tie uvoľnené vibrácie, ktoré z neho sršia, sú ako balzam na moju dušu.

„Páni, to by bolo úžasné!“ odvetila som, keď Finn nakukol dnu a so zdvihnutým obočím zašepkal: „Prišla za tebou Wendy Carlsonová.“

„Hej, Steven, musím bežať. Napíš mi, kde a o koľkej sa stretneme.“

Hneď ako sme sa rozlúčili, pozrela som na hodiny nad dverami. O desať minút som mala mať stretnutie s Bryceom, Lanieriným snúbencom a mužom, ktorý z mojej malej kancelárie vykúzlil krásny a funkčný priestor.

Ale Wendy Carlsonová je jedna z mojich najlepších klientok. Je majiteľkou firmy na výrobu svetiel a podláh, ktorej pomáham expandovať na štyri hlavné trhy v Severnej Karolíne. Ak mám byť úprimná, keď sme spolu chodili na strednú školu, bola trochu protivná. Ale bola jednou z mojich prvých klientov, keď som sa presťahovala späť do mesta a začala som svoju samostatnú obchodno-právnu prax. Rovnako ako Bryceova matka, ktorá ma spojila so svojím synom, keď sa dozvedela, že chcem modernizovať svoju kanceláriu.

Som presvedčená, že som prerazila tak rýchlo hlavne vďaka tomu, že Mary Stuart hneď po mojom návrate domov spustila šialene veľkú PR kampaň. No pravdepodobne mojej povesti neuškodilo ani to, že som na právnickej fakulte bola najlepšia v ročníku a v našom meste bol príliš malý počet advokátov. Ale Mary

Stuart sa postarala o to, aby som sa dostala do miestnych novín a časopisov, a zabezpečila mi rozhovory v rozhlase a televízii. Dokonca zorganizovala ocenenia, ktoré zahŕňali desiatky obchodných kategórií, aby som mohla byť zvolená za „najlepšieho advokáta“. Zo všetkej tej seba propagácie mi naskakovala husia koža, ale ona to milovala. A opäť sa ťažké úlohy stali ľahkými.

„S Wendy nemám dohodnuté stretnutie,“ povedala som úplne zbytočne, pretože Finn to, samozrejme, vedel, a preto sa tváril tak vystresovane.

„Ja viem. Ale je v konferenčnej miestnosti a vraví, že je to naliehavé. Prišla takmer o stotisíc dolárov pre klienta, ktorý jej nezaplatil za viacero prác.“

Zvraštila som nos, vstala od stola a vyšla z kancelárie. Počet obyvateľov Cape Caroliny sa pohybuje v päťciferných číslach. Poznám tu takmer všetkých podnikateľov a neviem si predstaviť, že by niektorý z nich meškal s platením účtov a nezaplatil ľuďom ako Wendy – najmä na dnešnom trhu, kde má každý viac zákaziek, ako dokáže zvládnuť. Povzdychla som si. „Dobre. Venujem jej teraz pár minút a ak sa nám ju nepodarí vtesnať na neskôr, obetujem jej svoju obedovú prestávku.“

Finn pokrútil hlavou. Neznáša, keď kvôli klientom nemám obedovú prestávku. Hovoríeva: *Si slobodná matka a to je tvoja jediná voľná hodina za celý deň*. Na druhej strane, práca cez obed je ďalšia zaplatená hodina, vďaka ktorej budem môcť svojmu synovi zabezpečiť budúcnosť, akú si zaslúži.

Položila som dlaň na nerezovú kľučku sklenených dverí vedúcich do preskleného boxu, ktorý je mojou konferenčnou miestnosťou, a v žalúdku mi stúpila nervozita z dôvodu, ktorý som nedokázala presne pomenovať. Wendy Carlsonová ťukala do mobilu správu a pôsobila skleslo. Bol to presný opak jej zvyčajného sebavedomého (a áno, stále trochu protivného) vystupovania. Otvorila som dveře a začala: „Wendy, čo sa...“

Okamžite mi skočila do reči: „Bryce Jenkins je ten najzákernejší, najmanipulatívnejší hajzel, akého som kedy stretla.“

Zatajila som dych a v mysli sa mi mihla ľavá ruka mojej najlepšej kamarátky Lanier so žiarivým zafírovým zásnubným prsteňom. Bryce Jenkins. Syn jednej z mojich najlepších klientok. Dodávateľ, ktorý mi splnil sen o krásnej kancelárii. Lanierin snúbenec, s ktorým som ju zoznámila.

S Finnom sa nám stretli pohľady a on zalapal po dychu. „Panebože.“ Priložil si ruku na ostrú čeľusť.

„Panebože,“ zopakovala som.

A v tom som si uvedomila, že môj deň sa rapídne zmenil. Už nie je pozbavený ťažkých úloh. A tá, čo ma čakala, bola extrémne ťažká. A vymenila by som si ju úplne s kýmkoľvek.

June

SPÄŤ V ČASE

MOJA MAMA HOVORIEVALA, ŽE V TÁBORE HOLLY SPRINGS SA VŽDY cítila najbližšie k Bohu. Ležala v posteli s mojou sestrou Melanie a mnou, hladila nás po vlasoch a rozprávala nám príbehy o svojich letách strávených pri rieke lemovanej dubmi. Vždy som mala problém predstaviť si svoju mamu v košeľových šatách, ktorá nám nikdy nedovolila nosiť zvonové nohavice ani tričko nad pupok, ako malé dievčatko, ktoré milovalo tobogány a vatry, spalo v chatke bez klimatizácie a spievalo piesne v jedálni.

So sestrou sme čakali šesť letných prázdnin, kým budeme môcť ísť do tábora Holly Springs, a ja som plakala a plakala, keď rodičia naplnili mamin starý zelený kufor bielymi naškrobenými šortkami a košeľami so zeleným golierom, ktoré boli súčasťou sestrinej uniformy Holly Springs. To, že Melanie, ktorá bola o dva roky staršia, musela ísť bezo mňa nie raz, ale až dvakrát, mi pripadalo ako krutý žart.

Nepamätala som si deň, keď sa Melanie prvý rok vrátila z tábora domov. Ale druhý rok, keď po dvoch týždňoch prišiel čas sestru vyzdvihnúť, som sa mohla odviezť na zadnom sedadle maminho úplne nového Fordu Country Squire. Otec ho mame kúpil, keď bola Melanie v tábore, a ja som sa nevedela dočkať, až jej ho ukážem. Zadné okno bolo stiahnuté a ja som sa rozvalená napila ľadovej Pepsi zo sklenenej fľaše. Do úst som si hádzala slané arašidy a popíjala. V ústach mi s každým sústom explodovala zmes sladkého, soli a bubliniek. Bola to chuť detstva. Chuť leta.

Keď som uvidela Melanie, všimla som si, že je pokrytá nejakými škvrnami. Myslela som si, že má ovčie kiahne. Obe sme ich mali rok predtým a keď som sa poriadne sústredila, dokázala som si vybaviť vôňu kalamínového krému. Ale mama sa smiala, keď ju zbadala. „Zdá sa, že komáre z Holly Springs sú rovnako zlomyseľné ako kedysi.“

Sestra ma silno objala. Voňala inak, zemitejšie, nie po voňavom ružovom mydle ako zvyčajne. Myslela som si, že tábor musela nenávidieť, keď ju doštipal všetok ten hmyz, ale prvé, čo povedala, bolo: „Mami! Chcem tu zostať celé budúce leto!“ Potom sa na mňa pozrela. „Vlastne tu chcem zostať celé leto, len keď bude so mnou aj Junie.“

Chcelo sa mi plakať, ale nevedela som prečo. Nebola som smutná. Bola som taká šťastná. Moja sestra chcela ísť do tábora na celé leto len vtedy, keď budem môcť ísť s ňou. Zbožňovala som svoju sestru, chcela som byť ako ona.

A nemohla som sa dočkať, kedy do tábora pôjdem s ňou.

V tú noc v našej spoločnej izbe Melanie vstala a otvorila okno. „Nemôžem spať v tomto nehybnom vzduchu,“ povedala. Tábor Melanie zmenil.

„A čo vlamači?“ spýtala som sa.

Moji rodičia nás nimi vždy strašili, hoci podľa mojich vedomostí v Cape Caroline nikdy žiadni neboli.

„V tábore nie sú žiadni vlamači,“ povedala Melanie. „Je tak hlboko v lese, že väčšina ľudí ani nevie, že tam ešte niečo je. A June,